

Joi, 26 octombrie 2017

P8_TA(2017)0414

Punerea în aplicare a Directivei privind răspunderea pentru mediul înconjurător

Rezoluția Parlamentului European din 26 octombrie 2017 referitoare la punerea în aplicare a Directivei 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului (DRM) (2016/2251(INI))

(2018/C 346/24)

Parlamentul European,

- având în vedere Directiva 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului ⁽¹⁾ (denumită în continuare „DRM”),
- având în vedere Raportul Comisiei către Consiliu și Parlamentul European în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Directiva 2004/35/CE privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului (COM(2016)0204),
- având în vedere articolele 4 și 191 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE),
- având în vedere articolul 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,
- având în vedere Directiva 2001/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 martie 2001 privind diseminarea deliberată în mediu a organismelor modificate genetic și de abrogare a Directivei 90/220/CEE a Consiliului ⁽²⁾,
- având în vedere că DRM a fost modificată prin Directiva 2006/21/CE ⁽³⁾ privind gestionarea deșeurilor provenite din industria extractivă, Directiva 2009/31/CE ⁽⁴⁾ privind stocarea geologică a dioxidului de carbon, precum și Directiva 2013/30/UE ⁽⁵⁾ privind siguranța operațiunilor petroliere și gaze offshore,
- având în vedere documentul de lucru al serviciilor Comisiei privind evaluarea REFIT a Directivei privind răspunderea pentru mediul înconjurător (SWD(2016)0121), care însoțește Raportul Comisiei (COM(2016)0204) ,
- având în vedere nota Serviciului de Cercetare al Parlamentului European din 6 iunie 2016 intitulată „Punerea în aplicare a Directivei privind răspunderea pentru mediul înconjurător: un studiu privind procesul de evaluare realizat de Comisie” ⁽⁶⁾,
- având în vedere articolul 52 din Regulamentul de procedură, precum și articolul 1 alineatul (1) litera (e) din Decizia Conferinței președinților din 12 decembrie 2002 privind procedura de autorizare a rapoartelor din proprie inițiativă și anexa 3 la aceasta,
- având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri juridice și avizul Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară (A8-0297/2017),

⁽¹⁾ JO L 143, 30.4.2004, p. 56.

⁽²⁾ JO L 106, 17.4.2001, p. 1.

⁽³⁾ JO L 102, 11.4.2006, p. 15.

⁽⁴⁾ JO L 140, 5.6.2009, p. 114.

⁽⁵⁾ JO L 178, 28.6.2013, p. 66.

⁽⁶⁾ PE 556.943.

Joi, 26 octombrie 2017

- A. întrucât, potrivit articolului 191 alineatul (1) din TFUE, politica Uniunii în domeniul mediului trebuie să contribuie la urmărirea unor obiective precum ocrotirea sănătății persoanelor, protecția și îmbunătățirea calității mediului, utilizarea prudentă și rațională a resurselor naturale și promovarea pe plan internațional a unor măsuri destinate să contracareze problemele de mediu la scară regională sau mondială;
- B. întrucât articolul 191 alineatul (2) din TFUE prevede că politica Uniunii în domeniul mediului trebuie să urmărească un nivel ridicat de protecție și să se bazeze pe principiile precauției și acțiunii preventive, pe principiul remedierii, cu prioritate la sursă, a daunelor provocate mediului și pe principiul „poluatorul plătește”;
- C. întrucât articolul 11 din TFUE prevede faptul că cerințele de protecție a mediului trebuie să fie integrate în definirea și punerea în aplicare a politicilor și activităților Uniunii, în special în vederea promovării dezvoltării durabile;
- D. întrucât articolul 192 din TFUE încredințează Parlamentului European și Consiliului sarcina de a identifica acțiunile care trebuie întreprinse pentru a atinge obiectivele generale ale Uniunii în domeniul mediului ⁽¹⁾;
- E. întrucât articolul 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene prevede că un nivel ridicat de protecție a mediului și îmbunătățirea calității acestuia trebuie să fie integrate în politicile Uniunii și garantate în conformitate cu principiul dezvoltării durabile;
- F. întrucât o strategie de mediu coordonată la nivelul Uniunii creează sinergii și asigură coerența între politicile Uniunii;
- G. întrucât actualul domeniu de aplicare al DRM include exclusiv daunele de mediu cauzate de operatori biodiversității (specii și habitate naturale protejate), apei și solului;
- H. întrucât, pentru a acoperi răspunderea pentru daunele aduse mediului, s-a dezvoltat în mod spontan o piață a garanțiilor financiare, care, totuși, ar putea fi insuficientă pentru a acoperi cazurile speciale, de exemplu în ceea ce privește IMM-urile sau tipurile speciale de operațiuni (platforme offshore, nucleare etc.);
- I. întrucât printre cauzele principale ale aplicării neuniforme a DRM se numără dificultatea de a estima dacă daunele aduse unei resurse naturale depășesc pragul prevăzut și faptul că, în multe state membre, nu există o procedură pentru a examina comentariile și observațiile ONG-urilor de mediu și ale altor asociații interesate;
- J. întrucât în multe state membre, multe părți interesate (ONG-uri de mediu, societăți de asigurări, operatori și mai ales autoritățile competente) nu au deloc sau nu au decât foarte puține cunoștințe detaliate cu privire la DRM, inclusiv din cauza lipsei unor documente de orientare care să poată contribui la transpunerea legislativă;
- K. întrucât multe state membre au înregistrat progrese în vederea realizării efective a obiectivelor de a preveni și de a remedia daunele provocate mediului; întrucât totuși, în câteva state membre, încă nu este asigurată într-o măsură suficientă respectarea Directivei privind răspunderea pentru mediul înconjurător;
- L. întrucât noile descoperiri științifice arată că poluarea cauzată de activitățile industriale poate afecta mediul și oamenii de o manieră nebănuită până în prezent și că acest lucru periclitează sănătatea umană, durabilitatea și echilibrele biologice și bioevolutive,

⁽¹⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 9 martie 2010, ERG și alții, C-378/08, ECLI:EU:C:2010:126, punctul 45. Hotărârea Curții de Justiție din 9 martie 2010, ERG și alții, C-379/08 și C-380/08, ECLI:EU:C:2010:127, punctul 38. Hotărârea Curții de Justiție din 9 martie 2010, Buzzi Unicem SpA și alții, C-478/08 și C-479/08, ECLI:EU:C:2010:129, punctul 35.

Joi, 26 octombrie 2017

1. recunoaște importanța studiilor și rapoartelor Comisiei privind evaluarea punerii în aplicare a DRM și a impactului acestora asupra statelor membre, precum și a recomandărilor sale referitoare la punerea în aplicare eficace și coerentă a directivei, acordând prioritate armonizării soluțiilor și practicilor naționale într-un cadru mai larg de răspundere juridică; în acest context, salută dezvoltarea programului multianual de activitate al DRM (PMA) pentru perioada 2017-2020;
2. constată cu îngrijorare că rezultatele acestor rapoarte scot în evidență o situație alarmantă în ceea ce privește punerea în aplicare efectivă a DRM, subliniind că această directivă a fost transpusă în mod neuniform și superficial de multe state membre;

Stadiul punerii în aplicare a DRM

3. constată că mai multe state membre nu au respectat termenul-limită pentru transpunerea DRM și că aceasta a fost transpusă de toate cele 27 de state membre doar începând de la jumătatea anului 2010;
4. consideră că, din cauza competențelor discreționare acordate în DRM, a lacunelor semnificative în ceea ce privește claritatea și aplicarea uniformă a unor concepte-cheie și a capacităților și expertizei insuficient dezvoltate, transpunerea DRM în sistemele naționale de răspundere nu a generat condiții de concurență echitabile și, așa cum s-a confirmat în raportul Comisiei, aceasta este în prezent foarte eterogenă atât din punct de vedere juridic, cât și din punct de vedere practic, ceea ce a dus la diferențe considerabile în ceea ce privește numărul de cazuri între statele membre; consideră deci că este nevoie de eforturi suplimentare pentru a ca armonizarea normativă să fie posibilă la nivel european;
5. ia act de faptul că această lipsă de omogenitate este cauzată și de caracterul generic al DRM, care a fost redactată pe modelul directivei-cadru;
6. regretă faptul că, în pofida acțiunilor întreprinse de Comisie cu privire la transpunerea tardivă și la problemele legate de neconformitate și în ciuda flexibilității foarte mari a DRM, șapte state membre nu au soluționat încă anumite probleme de neconformitate;
7. ia act de variațiile în raportarea de către statele membre a cazurilor de daune aduse mediului care au declanșat aplicarea DRM ⁽¹⁾, situație care se poate explica prin aplicarea dreptului lor național în loc de DRM;

Limitele eficacității DRM

8. constată că eficacitatea DRM variază semnificativ în diferitele state membre;
9. subliniază că diferențele de interpretare și aplicare a „pragului de semnificație” pentru daunele aduse mediului constituie unul dintre principalele impedimente în calea unei aplicări eficace și uniforme a DRM și, în același timp, datele exacte privind costurile administrative suportate de autoritățile publice, inclusiv datele privind aplicarea remediilor complementare și compensatorii, sunt limitate, relativ divergente, iar, în cazul întreprinderilor, acestea nu sunt disponibile deloc;
10. regretă faptul că, în temeiul DRM, incidentele sunt considerate „grave” numai în cazul în care provoacă decese sau vătămări grave, fără nicio referire la consecințele pentru mediu; prin urmare, subliniază că, inclusiv dacă nu provoacă decese sau vătămări grave, un incident poate avea un impact grav asupra mediului, din cauza amplitudinii sale sau a faptului că afectează, de exemplu, zone protejate, specii protejate sau habitate deosebit de vulnerabile;

⁽¹⁾ Potrivit Raportului Comisiei (COM(2016)0204), în perioada aprilie 2007–aprilie 2013, statele membre au raportat aproximativ 1 245 de cazuri confirmate de daune aduse mediului care au declanșat aplicarea DRM. Potrivit aceluiași raport, numărul de cazuri variază considerabil de la un stat membru la altul. Două state membre înregistrează peste 86 % din totalul cazurilor de daune raportate (Ungaria: 563 de cazuri, Polonia: 506 cazuri); cele mai multe dintre celelalte cazuri au fost semnalate de șase state membre (60 de Germania, 40 de Grecia, 17 de Italia și 8 de Letonia, Spania și Regatul Unit). 11 state membre nu au raportat din 2007 niciun incident care să fi provocat daune în sensul DRM, ceea ce se poate explica prin faptul că se ocupă de cazuri exclusiv în cadrul sistemului lor național.

Joi, 26 octombrie 2017

11. regretă că există activități ce au potențiale efecte negative semnificative asupra biodiversității și a mediului, cum ar fi transportul de substanțe periculoase prin conducte, mineritul și introducerea de specii alogene invazive, care nu fac în prezent obiectul cerinței privind asumarea cu strictețe a răspunderii; constată că, în ceea ce privește în special daunele aduse biodiversității, activitățile enumerate în anexa III nu acoperă într-o măsură suficientă sectoarele care ar putea cauza prejudicii;
12. consideră că, la articolul 1 din DRM, cadrul răspunderii pentru daunele aduse mediului ar trebui lărgit pentru a include reabilitarea și restaurarea ecologică la starea inițială după încetarea activităților profesionale, chiar și în cazul în care daunele aduse mediului sunt provocate de activități sau emisii autorizate în mod expres de autoritățile competente;
13. subliniază că toate părțile interesate au semnalat probleme în legătură cu tragerea la răspundere a unor terți succesori în drepturi ai responsabililor pentru daune provocate de activități periculoase enumerate în anexa III la DRM ⁽¹⁾;
14. reamintește experiențele legate de punerea în aplicare a garanțiilor financiare actuale, care s-au dovedit a fi insuficiente în ceea ce privește asigurarea faptului că operatorii dispun de o acoperire eficace a obligațiilor financiare în cazul în care sunt răspunzători de daune aduse mediului și își exprimă preocuparea privind cazurile în care operatorii nu au fost capabili să suporte costurile reparării daunelor aduse mediului;
15. subliniază că mai sunt probleme în ceea ce privește punerea în aplicare a directivei în cazul incidentelor de mare amploare, în special când nu este posibilă identificarea poluatorului responsabil și/sau poluatorul intră în insolvență sau în faliment;
16. observă că costurile daunelor aduse mediului pentru operatorii responsabili pot fi reduse prin utilizarea unor instrumente de garanție financiară (care acoperă asigurarea și instrumente alternative, cum sunt garanțiile bancare, obligațiunile, fondurile sau titlurile); consideră că, în cadrul pieței garanțiilor financiare pentru DRM, cererea este scăzută din cauza numărului insuficient de cazuri apărute în mai multe state membre, a lipsei de claritate în ceea ce privește unele concepte ale directivei și a faptului că, în multe state membre, în funcție de nivelul de maturitate al pieței pentru astfel de instrumente, modelele de asigurare tind să apară într-un ritm foarte lent;
17. constată că posibilitatea de a îmbunătăți oferta de garanții financiare este îngreunată de caracterul insuficient și contradictoriu al datelor disponibile în UE cu privire la cazurile care intră sub incidența DRM;
18. încurajează statele membre să ia măsuri menite să accelereze dezvoltarea unor instrumente și piețe de garanție financiară de către agenții economici și financiari corespunzători, inclusiv mecanisme financiare utilizate în caz de insolabilitate, pentru ca operatorii să poată să folosească instrumente de garanție financiară pentru a acoperi responsabilitățile care le incumbă;
19. atrage atenția asupra studiului de fezabilitate al Comisiei privind conceptul de instrument european de partajare a riscurilor în caz de catastrofe industriale ⁽²⁾ și subliniază necesitatea de a efectua analize suplimentare și de a realiza un studiu de fezabilitate mai aprofundat privind principalele aspecte juridice și financiare;
20. salută faptul că, în ceea ce privește aplicarea DRM în cazul speciilor și habitatelor naturale protejate, jumătate dintre statele membre adoptă un domeniu de aplicare mai larg (Belgia, Cipru, Republica Cehă, Estonia, Grecia, Ungaria, Letonia, Lituania, Luxemburg, Polonia, Portugalia, Slovenia, Spania, Suedia și Regatul Unit);

⁽¹⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 4 martie 2015, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare și alții/Fipa Group Srl și alții, cauza C-534/13, ECLI:EU:C:2015:140.

⁽²⁾ Studiu pentru analizarea fezabilității creării unui fond pentru a acoperi răspunderea pentru mediul înconjurător și pierderile cauzate de accidente industriale, raport final, Comisia Europeană, DG ENV, 17 aprilie 2013.

Joi, 26 octombrie 2017

21. consideră că, printre cauzele armonizării insuficiente a DRM, se numără și lipsa unei proceduri administrative standard pentru a notifica autoritățile competente cu privire la producerea unei daune asupra mediului sau o amenințare iminentă în acest sens; cu toate acestea, regretă că nu există nicio obligație de publicare a acestor notificări sau a informațiilor referitoare la modul în care au fost tratate cazurile; observă că anumite state membre au identificat această limitare în legislația lor națională și, prin urmare, au instituit baze de date cu privire la notificări/incidente/cazuri; subliniază, cu toate acestea, că practica diferă semnificativ de la un stat membru la altul și este destul de limitată;

22. subliniază că regimurile compensatorii trebuie să fie în măsură să răspundă cererilor transfrontaliere în mod eficient, cu celeritate, într-un timp rezonabil și fără discriminări între solicitanții din diferite țări ale Spațiului Economic European; recomandă ca regimurile să acopere atât daunele primare, cât și cele secundare cauzate în toate zonele afectate, având în vedere că astfel de incidente afectează zone mai extinse și ar putea avea un impact pe termen lung; subliniază necesitatea ca în special țările învecinate care nu sunt membre ale Spațiului Economic European să respecte dreptul internațional referitor la protecția mediului și răspunderea pentru acesta;

23. reiterează faptul că, potrivit articolului 4 alineatul (5) din DRM, directiva se aplică exclusiv daunelor aduse mediului sau unei amenințări iminente de producere a unor astfel de daune din cauza unei poluări cu caracter difuz, în cazul în care se poate stabili o legătură de cauzalitate între daune și activitățile diferiților operatori; reiterează faptul că Grupul interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC) a stabilit încă din raportul său din 2013 o relație riguroasă de cauzalitate între emisiile de gaze și daunele legate de schimbările climatice și cele provocate mediului ⁽¹⁾;

Sugestii pentru o mai bună armonizare a DRM

24. solicită o revizuire imediată a DRM și o revizuire a definiției „daunei aduse mediului” de la articolul 2 din directivă, în mod specific în ceea ce privește criteriile pentru a determina efectele negative asupra speciilor și habitatelor protejate (anexa 1) și în ceea ce privește riscul de daune aduse apelor și solului, astfel încât aceasta să fie eficace, omogenă și coerentă cu evoluția rapidă a poluanților proveniți din activitățile industriale;

25. solicită Comisiei să clarifice, să definească și să detalieze corespunzător conceptul de „prag de semnificație” și să evalueze pragurile de răspundere maxime diferențiate pentru activități, pentru o aplicare standardizată și uniformă a DRM în toate statele membre;

26. invită Comisia să ofere o interpretare clară și coerentă cu privire la referința geografică stabilită în DRM în ceea ce privește „starea de conservare favorabilă” (teritoriul UE, teritoriul național, arealul natural); în acest sens, consideră că ar fi necesară o abordare specifică sitului, pentru a asigura o punere în aplicare corectă și eficace;

27. solicită Comisiei să identifice normele necesare pentru a stabili în mod clar și indiscutabil cazurile în care se aplică DRM și cazurile în care trebuie să se aplice în schimb legislația națională, dacă aceasta este mai strictă;

28. constată că poluarea aerului dăunează sănătății umane și mediului și, conform Eurostat, poluarea cu dioxid de azot și cu particule în suspensie prezintă riscuri grave pentru sănătate; în acest context, solicită ca „ecosistemele” să fie incluse în definiția „daunelor aduse mediului” și a „resursei naturale” de la articolul 2; invită, de asemenea, Comisia să ia în considerare posibilitatea de a extinde domeniul de aplicare al DRM și de a impune răspunderea pentru daunele cauzate sănătății umane și mediului, inclusiv a daunelor aduse aerului ⁽²⁾;

⁽¹⁾ IPCC (Comitetul Interguvernamental pentru Schimbare Climatică), 2013: Schimbările climatice 2013: Bazele științelor fizice. Contribuția grupului de lucru I la Al cincilea raport de evaluare al Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (Stocker, T.F. et al. Cambridge University Press, Cambridge, Regatul Unit și New York, NY, USA, 1535 pp, doi:10.1017/CBO9781107415324).

⁽²⁾ Opțiune avută în vedere în documentul Comisiei din 19 februarie 2014 intitulat „Study on ELD Effectiveness: Scope and Exceptions” (Studiu privind eficacitatea DRM: domeniu de aplicare și excepții), p. 84.

Joi, 26 octombrie 2017

29. invită Comisia să introducă garanția financiară obligatorie, de exemplu, o asigurare obligatorie pentru operatori în materie de răspundere pentru daunele aduse mediului, și să dezvolte o metodologie armonizată a UE de calculare a pragurilor de răspundere maxime, ținând seama de caracteristicile fiecărei activități și de zona în care se desfășoară; în plus, invită Comisia să analizeze posibilitatea creării unui fond european pentru protejarea mediului de daunele cauzate de activitățile industriale reglementate de DRM ⁽¹⁾, fără a submina principiul „poluatorul plătește”, în cazurile expuse riscului de insolvență, exclusiv atunci când eșuează piețele garanțiilor financiare; consideră că același lucru ar trebui să se aplice în cazul accidentelor de mare amploare, când este imposibilă depistarea operatorului responsabil pentru daune;
30. solicită ca orice operator care beneficiază de pe urma realizării unor activități să fie și răspunzător pentru toate daunele asupra mediului sau cazurile de poluare a mediului produse din cauza acestor activități;
31. consideră că, având în vedere relevanța și impactul potențial al dezastrelor legate de activitățile industriale, precum și riscul pentru sănătatea umană, mediu și proprietate, trebuie introduse garanții suplimentare pentru ca cetățenii europeni să poată beneficia de un sistem de gestionare și prevenire a dezastrelor sigur și solid, bazat pe partajarea riscurilor, responsabilitatea crescută a operatorilor industriali și principiul „poluatorul plătește”; invită să se evalueze necesitatea de a include în DRM un regim de răspundere civilă pentru daunele provocate sănătății umane și mediului ⁽²⁾;
32. solicită adoptarea unui sistem de răspundere subsidiară a terților succesori în drepturi ai responsabililor pentru daune;
33. recomandă ca răspunderea subsidiară a statului să nu fie opțională, ci obligatorie, cu scopul de a asigura punerea în aplicare eficace și proactivă a legislației;
34. solicită, de asemenea, eliminarea opțiunilor în ceea ce privește apărarea bazată pe autorizație și apărarea bazată pe stadiul actual al tehnologiei, pentru a crea condiții de concurență echitabile, pentru a promova principiul „poluatorul plătește” și pentru a îmbunătăți eficacitatea legislației;
35. solicită Comisiei să prezinte fără întârziere o propunere de inspecții de mediu la nivel european;
36. consideră că, în contextul unei revizuirii a DRM, este extrem de important să se extindă asumarea cu strictețe a răspunderii la activitățile care nu sunt menționate la anexa III pentru toate daunele cu efecte negative semnificative asupra mediului, astfel încât să se îmbunătățească eficacitatea legislației prin punerea în aplicare a principiului „poluatorul plătește” și să se stimuleze operatorii să gestioneze cum se cuvine riscul asociat activităților lor; în acest context, invită Comisia să instituie un registru al operatorilor care desfășoară activități periculoase și un sistem de monitorizare financiară care să urmărească solvabilitatea lor financiară;
37. solicită Comisiei să asigure aplicarea DRM în cazul daunelor asupra mediului cauzate de toate activitățile profesionale și să asigure răspunderea strictă a producătorului;
38. solicită crearea unui registru european al cazurilor de daune aduse mediului care intră sub incidența DRM, după modelul sistemului irlandez, de exemplu, care prevede un sistem de avertizare online pentru notificarea cazurilor de daune asupra mediului, cu scopul de a crea o mai mare încredere în sistemul DRM și de a asigura o mai bună punere în aplicare; consideră că, datorită bazelor de date publice, părțile interesate, operatorii și cetățenii ar deveni mai conștienți de existența regimului DRM și de aplicarea sa și, astfel, bazele de date în cauză ar contribui la o mai bună prevenire și remediere a daunelor aduse mediului;

⁽¹⁾ În legătură cu această posibilitate se poate face referire la documentul publicat de Comisie la 17 aprilie 2013, intitulat „Study to explore the feasibility of creating a fund to cover environmental liability and losses occurring from industrial accidents” (Studiu pentru analiza fezabilității creării unui fond pentru a acoperi răspunderea pentru mediul înconjurător și pierderile cauzate de accidente industriale).

⁽²⁾ Opțiune prevăzută deja în Portugalia și evaluată în studiul Comisiei din 16 mai 2013, intitulat „Implementation challenges and obstacles of the Environmental Liability Directive (ELD)” (Punerea în aplicare a Directivei privind răspunderea pentru mediul înconjurător), p. 75.

Joi, 26 octombrie 2017

39. recomandă ca, pentru ca bazele de date publice cu cazurile DRM să fie accesibile cu ușurință și să fie eficace, să fie create conform următoarelor criterii:

- să fie disponibile online, iar, la cerere, să se acorde informații suplimentare referitoare la cazuri,
- fiecare țară să aibă o bază de date centralizată, mai degrabă decât baze de date separate pentru fiecare regiune,
- notificările privind noile incidente să fie publicate online imediat,
- fiecare caz înregistrat în baza de date să includă informații despre numele poluatorului, natura și amploarea daunelor provocate, măsurile de prevenire/remediere care s-au luat sau urmează să fie luate, procedurile desfășurate de către autorități și/sau împreună cu acestea;

40. solicită extinderea categoriilor de activități periculoase enumerate în anexa III pentru a include toate activitățile care pot fi dăunătoare mediului și sănătății umane;

41. subliniază importanța unei culturi a prevenirii daunelor aduse mediului printr-o campanie sistematică de informare, prin care statele membre să se asigure să potențialii poluatori și potențialele victime sunt informate despre riscurile la care se expun, disponibilitatea unei asigurări și a altor mijloace financiare și juridice care îi pot proteja de astfel de riscuri, precum și despre avantajele pe care le pot obține din ele;

42. consideră că ar trebui făcute publice toate cazurile de răspundere demonstrate, precum și detaliile privind sancțiunile aplicate, pentru a prezenta în mod transparent tuturor adevăratul cost al daunelor aduse mediului;

43. recomandă crearea unui mecanism care să poată încuraja comentarii și observații din partea ONG-urilor de mediu și a altor asociații interesate;

44. recomandă să se prevadă exonerări fiscale sau alte stimulente pentru întreprinderile care se angajează cu succes în prevenirea daunelor asupra mediului;

45. recomandă instituirea unor autorități independente specifice cărora să li se atribuie competențe de gestiune și monitorizare, precum și de impunere a sancțiunilor prevăzute în DRM, inclusiv posibilitatea de a le solicita părților potențial responsabile garanții financiare, ținând seama de situația specifică a fiecărui poluator potențial, de exemplu, în contextul autorizațiilor de mediu;

46. invită Comisia și statele membre să se asigure că DRM sprijină în mod adecvat eforturile pentru realizarea obiectivelor Directivei privind păsările și ale Directivei privind habitatele ale UE; insistă asupra faptului că autoritățile responsabile pentru inspecțiile de mediu trebuie să se implice în punerea în aplicare și aplicarea legislației privind răspunderea pentru mediul înconjurător;

47. invită Comisia să intensifice programul de formare privind punerea în aplicare a DRM în statele membre și să instituie servicii de asistență pentru practicienii care oferă informații, asistență și sprijin pentru evaluările de risc și de daune; de asemenea, recomandă adoptarea unor documente de orientare care să poată ajuta statele membre în transpunerea legislativă corectă;

48. reiterează faptul că, în conformitate cu DRM, persoanele afectate de daunele aduse mediului au dreptul să ceară autorităților competente să ia măsuri; constată că dreptul Uniunii stipulează că ar trebui să se garanteze accesul eficient și în timp util al cetățenilor europeni la justiție [articolul 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus, articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și prevederile relevante din Convenția europeană a drepturilor omului] și că poluatorul ar trebui să suporte costurile pentru daunele provocate mediului (articolul 191 din TFUE); prim urmare, solicită Comisiei să prezinte o propunere legislativă privind standardele minime de punere în aplicare a pilonului „acces la justiție” al Convenției de la Aarhus; solicită Comisiei să examineze posibilitatea de a introduce mecanisme de recurs colectiv în cazul încălcărilor legislației Uniunii în domeniul mediului;

Joi, 26 octombrie 2017

49. invită Comisia ca, în contextul unei revizuii a DRM, să analizeze posibilitatea de a impune statelor membre obligația de a transmite din doi în doi ani rapoarte cu privire la aplicarea directivei;

50. consideră că sancțiunile penale sunt un alt mecanism important de disuasiune împotriva daunelor aduse mediului și constată cu regret că Directiva 2008/99/CE din 19 noiembrie 2008 privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal nu a fost actualizată; invită Comisia să revizuiască neîntârziat domeniul de aplicare al directivei, astfel încât să acopere întreaga legislație aplicabilă a Uniunii în materie de mediu;

o

o o

51. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei, precum și parlamentelor și guvernelor statelor membre.
